Р Е Ш Е Н И Е
№ 43159

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕД
ЧЛ

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **8041** по описа за **2026** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Бар Уейв“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 4, срещу Решение № 910 от 13.03.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 10814/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 104-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 831687-F821278/12.06.2025 г., издадено от началник на отдел „Оперативни дейности“ – С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева (1022,58 евро) на основание чл. 185, ал. 5 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за повторно нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на министъра на финансите за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, във връзка с чл. 118, ал. 4 от ЗДДС.

С жалбата се иска отмяна на първоинстанционното решение като неправилно и незаконосъобразно поради необоснованост и неправилно приложение на материалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН. Поддържа се, че деянието съставлява маловажен случай по чл. 28 от ЗАНН.

Алтернативно се претендира приложение на чл. 28 от ЗАНН и отмяна на наложената имуществена санкция като несъразмерна.
В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител и не ангажира доказателства.
Ответникът по касационната жалба – началник на отдел „ОД“ – С. в ГД „ФК“ при ЦУ на НАП, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ч. оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и моли решението на районния съд да бъде потвърдено.
Съдът, като взе предвид релевираните с нея касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:
Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е допустима, но разгледана по същество се явява неоснователна.
В атакуваното решение СРС правилно е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства.
На 14.03.2025 г. органи по приходите към ЦУ на НАП са извършили проверка на търговски обект – бар, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Бар Уейв“ ООД, и са установили, че дневният оборот от монтирания в обекта ЕКАФП модел „Датекс DP150“ с индивидуален номер DY970979 и номер на фискалната памет 02970979, съгласно отпечатания междинен дневен финансов отчет, е в размер на 571,70 лева. Фактическата наличност в касата на обекта, съгласно изготвен опис на паричните средства, е била в размер на 620,90 лева. Фискалното устройство в обекта е разполагало с функциите „служебно въведени“ и „служебно изведени“ суми. Установената положителна разлика в касовата наличност е била в размер на 49,20 лева, представляваща въвеждане на пари в касата, което не е отразено на фискалното устройство чрез функцията „служебно въведени суми“ в момента на извършването му с точност до минута. Констатациите са обективирани в Протокол за извършена проверка № 0201414 от 14.03.2025 г. За извършеното нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ на 12.05.2025 г. е съставен АУАН сер. АN № F821278, редовно връчен на управителя на дружеството, срещу който не са депозирани писмени възражения.
Въз основа на акта е издадено оспореното НП № 831687-F821278 от 12.06.2025 г., с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева на основание чл. 185, ал. 5 от ЗДДС. Нарушението е квалифицирано като извършено повторно по смисъла на § 1, т. 35 от ДР на ЗДДС, тъй като е осъществено в едногодишен срок от влизането в сила на 30.07.2024 г. на предходно НП № 778625-F769813 от 11.07.2024 г., издадено срещу същото лице за нарушение от същия вид.
От правна страна СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, съставеният АУАН и издаденото НП съдържат изискуемите по закон реквизити и ясно описание на нарушението, а от материалноправна страна нарушението е доказано, осъществено е повторно и не са налице предпоставките за квалифицирането му като маловажен случай

по чл. 28 от ЗАНН.
Съгласно чл. 218, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН предмет на касационна проверка са посочените в жалбата пороци на решението на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспореното решение, за които следи служебно съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК.
Касационната инстанция споделя изцяло правните изводи на СРС. Установено е от събраните по делото доказателства, че „Бар Уейв“ ООД не е изпълнило императивното изискване на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ, във връзка с чл. 118, ал. 4 от ЗДДС, като не е регистрирало във фискалното устройство чрез операцията „служебно въведени суми“ промяната в касовата наличност, довела до установената положителна разлика от 49,20 лева между намерените в касата парични средства и отчетения оборот.
Нарушената разпоредба на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ задължава извън случаите на продажби всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ да се регистрира във ФУ чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми. Според ал. 2 за фискалните устройства, които не притежават операциите по ал. 1, в книгата за дневните финансови отчети се отбелязва всяка промяна на касовата наличност в момента на извършването ѝ с точност до минута. Нормата има за цел създаване на условия за съпоставимост на касовата наличност с документираните със съответното фискално устройство суми от продажби и от извършени служебно въвеждане и извеждане на суми във всеки един момент. Всяка една разлика между наличните и документираните средства препятства проследяването на паричния поток в търговския обект и представлява нарушение на правилата за регистрация и отчетност, поради което независимо от причината, заради която са държани парите в касата, всяко движение на парите по касата е следвало да се отрази.
Настоящият съдебен състав не споделя възраженията, залегнали в касационната жалба на дружеството, като намира същите за неоснователни и неотговарящи на събраните по делото доказателства. Твърдението на касатора, че разликата от 49,20 лева произтича от грешка при връщане на ресто, представлява неподкрепена с доказателства защитна версия. Нарушението по чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 е формално (на просто извършване), поради което за съставомерността му не е необходимо установяване на вредоносен резултат или укрити приходи от продажби. Правилно първоинстанционният съд е изложил съображения и за неприложимостта на чл. 28 от ЗАНН, тъй като деянието разкрива обичайната за този вид нарушения степен на обществена опасност, извършено е в обект с непрекъснат режим на работа и съставлява повторно нарушение по смисъла на § 1, т. 35 от ДР на ЗДДС.
Санкционната разпоредба е определена правилно по чл. 185, ал. 5 във връзка с ал. 4 от ЗДДС, като наказващият орган е наложил имуществената санкция в минималния предвиден в закона размер от 2000 лева (1022,58 евро). Тъй като санкцията е определена в абсолютния законов минимум за повторно извършено нарушение, тя съответства на тежестта на извършеното и не подлежи на допълнително намаляване. Действително, при изписването на санкционната норма, е допуснат пропуск, но с оглед размера на наложената санкция е явно, че същата грешка е техническа и не представлява самостоятелно основание за отмяна на атакуваното НП.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

При този изход на спора и направено своевременно искане, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 40,90 евро (равняващи се на 80 лева), което касаторът следва да бъде осъден да заплати.

Водим от горното Административен съд – София-град, I Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 910 от 13.03.2026 г. по н.а.х.д. № 10814/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 104-и състав.

ОСЪЖДА „Бар Уейв“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати в полза на Националната агенция за приходите сумата от 40,90 евро (четиридесет евро и деветдесет цента) юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: